

BARTOSZ NOWAKOWSKI

Konieczność zmian legislacyjnych w przepisach dotyczących sposobu przechowywania broni przez osoby cywilne

The Need for Legislative Changes in the Regulations Concerning the Storage of Firearms by Civilians

Abstract

The author of the paper presents legal and administrative doubts arising from Article 32 of the Act of 21 May 1999, on firearms and ammunition, as well as from the regulation issued by the Ministry of the Interior and Administration on 26 August 2014, regarding the storage, carrying, and registration of firearms and ammunition. These provisions require urgent legislative changes and the elimination of significant practical uncertainties. In this regard, the author addresses, among other issues, the legal basis for the obligation to apply the PN-EN-14450 standard introduced by regulation, the case law of administrative courts concerning the applicability of Polish Standards, and the gaps in the regulations governing the relationship between national standards for firearm storage devices and international regulations. In conclusion, the author proposes a number of possible solutions for the current legal framework in this area (*de lege ferenda*).

KEYWORDS: weapons, act on weapons and ammunition, gun safe, armory

SŁOWA KLUCZOWE: broń, ustawa o broni i amunicji, szafa na broń, magazyn broni

BARTOSZ NOWAKOWSKI – doktor habilitowany nauk prawnych, profesor Uniwersytetu w Siedlcach, ORCID – 0000-0002-7182-4600, e-mail: bartosz.nowakowski@uws.edu.pl

1 | Wprowadzenie

Nie ulega wątpliwości, iż trwająca od 24 lutego 2022 r. rosyjska, bezpośrednia, militarna agresja na Ukrainę, państwa graniczącego bezpośrednio z Rzeczpospolitą Polską, stała się impulsem, aby na nowo, zarówno na poziomie polityki państwa, działań administracyjnych, jak i na drodze procesów legislacyjnych wrócić do rozmów nad koniecznymi zmianami obowiązującej ustawy o broni i amunicji z 21 maja 1999 r. (dalej: u.b.a)^[1]. Nie mam żadnych wątpliwości, że dodatkowym impulsem do przedmiotowej dyskusji jest uchwalona ustawa z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny oraz ustawa z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym^[2], będąca odpowiedzią na dyrektywę Rady UE z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (91/477/EWG) oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (2014/28/UE)^[3]. Nie należy również zapominać o najnowszej dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 marca 2021 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (2021/555)^[4]. W przestrzeni działań politycznych próbą odpowiedzi w tym przedmiocie stały się aż trzy projekty poselskie odnośnie

¹ Bartosz Nowakowski, „Polityka państwa dotycząca dostępu osób cywilnych do broni w kontekście wojny na Ukrainie i pandemii Covid-19” *Prawo i Więź*, nr 3 (50) (2024): 450–452.

² Ustawa z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, Dz.U. z 2019 r., poz. 1214.

³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/28/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, Dz. Urz. UE L 96 z 29 marca 2014. Dyrektywa Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni Dz. Urz. UE L 256 z 13 września 1991 r.

⁴ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/555 z dnia 24 marca 2021 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (tekst jednolity), Dz. Urz. UE L 115/1 z dnia 6 kwietnia 2021 r. Na marginesie należy zauważyć, że choć w nazwie zapisano „tekst jednolity” jednak nie wyczerpuje tego pojęcia w polskim rozumieniu tego terminu choćby dlatego, że w swoim art. 26 uchyla

do wprowadzenia nowej u.b.a. lub głębokiej jej nowelizacji^[5], wniesione na przestrzeni zaledwie pięciu miesięcy do łaski marszałkowskiej głównie przez posłów Prawa i Sprawiedliwości, Solidarnej Polski, Kukiz15 i kilku posłów niezależnych^[6]. Wszystkie one zostały poprzedzone badaniami w zakresie cywilnego dostępu do broni palnej. Przy okazji prowadzonych aktualnie prac nad u.b.a. warto zwrócić uwagę na regulację, która szczególnie domaga się głębokiej rewizji prawnej ze względu na liczne wątpliwości natury, prawnej, legislacyjnej i administracyjnej. Chodzi mianowicie o przepisy dotyczących przechowywania broni przez osoby cywilne.

Priorytetowym celem państwa w obrębie wyżej wymienionych zagadnień powinna być zatem pilna zmiana norm prawnych na poziomie legislacyjnym, która przyczyni się do skorelowania i ujednoczenia przepisów poszczególnych ustaw i rozporządzeń oraz wyeliminuje znaczne wątpliwości natury praktycznej w tej materii. Płaszczyzną wyjścia do takich działań, zarówno na poziomie polityki państwa, działań administracji, jak i na drodze procesów legislacyjnych wydaje się powrót do rozmów nad koniecznymi zmianami obowiązującej ustawy o broni i amunicji z 21 maja 1999 r., ze szczególnym uwzględnieniem udziału strony społecznej, której ona bezpośrednio dotyczy. Wyartykułowane *explicite* poniżej propozycje rozwiązań *de lege ferenda* mogą dać we wzajemnym dialogu strony rządowej, jak i strony społecznej szereg możliwych rozwiązań aktualnie obowiązującego

---

w całości poprzednią dyrektywę 91/477/EWG, wraz z jej obiema nowelizacjami (z lat 2008 i 2017).

⁵ Poselski projekt ustawy o broni i amunicji z 24.03.2022 r., EW-020-857/22; Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz niektórych innych ustaw z 13.04.2022 r., EW-020-880/22; Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji z 20 lipca 2022 r., EW-020-979/22.

⁶ Andrzej Turczyn, *Do Sejmu wpłynął projekt ustawy o broni i amunicji – to projekt dobrych przepisów*. <https://trybun.org.pl/2022/03/26/do-sejmu-wplynal-projekt-ustawy-o-broni-i-amunicji-to-projekt-dobrych-przepisow/>; Andrzej Turczyn, *Projekt ustawy o broni i amunicji jaki ma wkrótce się znaleźć w Sejmie, wymaga istotnych poprawek*. <https://trybun.org.pl/2022/03/01/projekt-ustawy-o-broni-i-amunicji-jaki-ma-wkrotce-sie-znalezc-w-sejmie-wymaga-istotnych-poprawek/>; Andrzej Turczyn, *Republikanie złożyli w Sejmie projekt ustawy o broni i amunicji – to bardzo dobry projekt*. <https://trybun.org.pl/2022/04/13/republikanie-zlozyli-w-sejmie-projekt-ustawy-o-broni-i-amunicji-to-bardzo-dobry-projekt/>; Andrzej Turczyn, *W Sejmie trzeci projekt zmiany ustawy o broni i amunicji*. <https://trybun.org.pl/2022/07/20/w-sejmie-trzeci-projekt-zmiany-ustawy-o-broni-i-amunicji/>; Hubert Giernakowski, Joanna Majo, „Nowa ustawa o broni i amunicji – co przyniosłaby dla posiadaczy broni?” *Strzał.pl pro libertate*, 7–8 (2022): 6–10; Jarosław Lewandowski, „O co chodzi w sprawie ustawy?” *Strzał.pl pro libertate*, 5 (2022): 6–9.

prawa, podnieść bezpieczeństwo w tym zakresie i zagwarantować pełną realizację konstytucyjnych zasad państwa demokratycznego.

2 | Normy techniczne a akty rangi ustawowej i wykonawczej

Poruszone zagadnienie zostało uregulowane przez prawodawcę w art. 32 u.b.a., który stanowi, że „broń i amunicję należy przechowywać i nosić w sposób uniemożliwiający dostęp do nich osób nieuprawnionych” (ust. 1) oraz, że „minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej oraz ministrem właściwym do spraw kultury, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i warunki przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1 i 2, z uwzględnieniem zabezpieczeń uniemożliwiających dostęp do broni i amunicji osobom trzecim” (ust. 2). W samej ustawie określono zatem bardzo ogólne kryteria przechowywania broni przez obywateli^[7] – „broń i amunicja winny być przechowywane w sposób uniemożliwiający dostęp do nich osób nieuprawnionych” – w związku z czym odesłano do rozporządzenia MSWiA z dnia 26 sierpnia 2014 r. w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji (dalej: rozporządzenie z 26 sierpnia 2014 r.)^[8]. Na marginesie warto zaznaczyć, iż wspomniane rozporządzenie z 26 sierpnia 2014 r. wprowadza rozróżnienie wymogów przechowywania broni i amunicji w zależności od podmiotów, których dotyczy czyli na: 1) „podmioty posiadające broń i amunicję na podstawie pozwolenia na broń na okaziciela, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 3–7 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji” oraz 2) „osoby posiadające broń i amunicję do niej na podstawie pozwolenia, o którym mowa w art. 10 ust. 4 ustawy”^[9]. Przedmiotem niniejszego odniesienia będą zatem kwestie

⁷ Joanna Majo, „Przechowywanie broni – co trzeba koniecznie wiedzieć?” *Strzał.pl pro libertate*, 4 (2018): 88–90.

⁸ Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 sierpnia 2014 r. w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji, Dz. U. z 2014 r., poz. 1224 (dalej: rozporządzenie z 26.08.2014 r.).

⁹ Rozporządzenia z 26 sierpnia 2014 r., § 1, ust.1–2.

warunków przechowywania broni i amunicji przez podmioty określone wyłącznie ust. 2 § 1 wspomnianego rozporządzenia z 26 sierpnia 2014 r.

Jak wynika z przywołanego aktu prawnego, dwoma elementarnymi sposobami przechowywania broni i amunicji określonymi przez przywołany akt prawny z 26 sierpnia 2014 r. są odpowiednio przystosowane do tego celu pomieszczenia, nazwane w niniejszym rozporządzeniu terminem „magazyn broni”, lub urządzenia spełniające wymagania co najmniej klasy S1 według normy PN-EN 14450^[10]. Przede wszystkim ta druga kwestia budzi poważne zastrzeżenia natury legislacyjnej i prawnej ze względu na brak statusu prawa obowiązującego norm technicznych wprowadzanych drogą rozporządzeń do ustaw^[11]. Mianowicie, zgodnie z polskim porządkiem prawnym w pierwszej kolejności wyznaczonym przez art. 87 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej^[12] (dalej: Konstytucja RP), „źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej są: Konstytucja, ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia”. Oznacza to, że w hierarchii źródeł prawa rozporządzenia są aktem niższego rzędu wśród pozostałych źródeł prawa o zasięgu ogólnokrajowym. Jeśli ten fakt powiąże się następnie z regułą kolizyjną *lex superior derogat legi inferiori*, wówczas można o rozporządzeniu z 26 sierpnia 2014 r. mówić, iż ma charakter co najwyżej „życzeniowy” i jako przepis niższego rzędu sprzeczny z przepisem wyższego rzędu powinien być uznany za nieobowiązujący^[13]. Co więcej, zgodnie ze stanowiskiem Polskiego Komitetu Normalizacji (dalej: PKN), wydawane przez ministrów rozporządzenia – dotyczy to zatem analogicznie rozporządzenia z 26 sierpnia 2014 r. wydanego do u.b.a – nie znoszą postanowienia art. 5 ust. 3 ustawy o normalizacji, która to ustanawia zasadę dobrowolności stosowania PN. Pogłębiając powyższe zagadnienie warto wskazać, że na posiedzeniu w dniu 28 października 2010 r. Rada Normalizacyjna PKN przyjęła wniosek, aby kierownictwo PKN zajęło oficjalne stanowisko w kwestii dobrowolności stosowania norm, zwłaszcza w odniesieniu do zapisu ust. 4 art. 5 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o normalizacji. W opublikowanym na oficjalnej stronie PKN stanowisku wskazano, że:

¹⁰ Rozporządzenia z 26 sierpnia 2014 r., § 2.

¹¹ Majo, „Przechowywanie broni – co trzeba koniecznie wiedzieć?”, 88.

¹² Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Dz. U. z 1997 r., nr 78 poz. 483 (dalej: Konstytucja RP).

¹³ Joanna Majo, „Kontrola przechowywania broni posiadanej przez osoby fizyczne” *Strzał.pl pro libertate*, 12 (2021): 83.

powołanie się na PN w przepisie prawnym nie zmienia jej dobrowolnego statusu, chyba że ustawodawca świadomie chce ten status zmienić, co jest możliwe przez wyraźne wskazanie tylko w postanowieniach innej ustawy. Tym samym określona norma może być uznana wyłącznie na mocy ustawy^[14].

PKN wskazało ponadto w uzasadnieniu, że intencją ustawodawcy było wprowadzenie w Polsce systemu normalizacji dobrowolnej, do czego Polska zobowiązała się w układzie stowarzyszeniowym z Unią Europejską. Byłoby zasadniczą niekonsekwencją ze strony ustawodawcy, gdyby postanowienia ust. 3 zamierzał ograniczać w ust. 4 przez powszechne dopuszczenie nakładania obowiązku stosowania PN w przepisach prawnych. Zapis ust. 4 należy rozumieć jako zezwolenie na przywoływanie PN w przepisach prawnych (co nie jest dozwolone, nie może być stosowane), przy czym ustawodawca nie odnosi się do zapisu ust. 3, ale, biorąc pod uwagę brzmienie ust. 2, chce zapewnić obywatelom dostęp do treści PN w języku polskim. Ustawodawca obawiał się, że mogą wystąpić przypadki odwoływania się w przepisach prawnych do PN opublikowanych w języku oryginału. Interpretowanie ustępu 4 jako delegacji do nakładania obowiązku stosowania PN jest zatem całkowicie chybione. Gdyby intencją ustawodawcy było zezwolenie na nakładanie obowiązku stosowania PN aktami niższego rzędu niż ustawy, to wprowadziłby odpowiednie zastrzeżenie do postanowień ust. 3, tak jak tego dokonał w art. 19 ustawy z dnia 3 kwietnia 1993 r. o normalizacji^[15]. Na podobnym stanowisku stoi także Bartosz Bacia, który utrzymuje, że samo powołanie się na daną normę w przepisie prawnym nie zmienia jej dobrowolnego statusu, chyba że ustawodawca świadomie chce ten status zmienić, co jest możliwe przez wyraźne wskazanie w akcie rangi ustawowej. Odniesienie się do PN w akcie prawnym niższego rzędu niż ustawa nie jest wystarczającą przesłanką do stwierdzenia obowiązku jej stosowania. PN opisują jedynie aktualny poziom wiedzy technicznej w danej dziedzinie i przedstawiają sposób spełnienia określonych wymagań stawianych przez dany przepis prawa. Podają jednak jeden z możliwych sposobów, ale nie jedyny^[16].

¹⁴ Polski Komitet Normalizacyjny, *Stanowisko PKN w kwestii dobrowolności stosowania norm*. <https://www.pkn.pl/informacje/2010/11/stanowisko-pkn-w-kwestii-dobrowolnosci-stosowania-norm>.

¹⁵ Ustawa z dnia 3 kwietnia 1993 r. o normalizacji, Dz. U. z 1993 r., nr 55 poz. 251; Polski Komitet Normalizacyjny, *Stanowisko PKN w kwestii dobrowolności stosowania norm*.

¹⁶ Bartosz Bacia, *Prawo dostępu do broni palnej* (Warszawa: Oikos, 2018), 105.

Analogiczne stanowisko zajmuje także Andrzej Turczyn. Jego zdaniem – po pierwsze – kto przechowuje broń w sposób uniemożliwiający dostęp do niej osób nieuprawnionych, spełnia kryteria ustawowe, niezależnie od tego, czy owo przechowywanie dokonuje się w urządzeniach spełniających wymagania co najmniej klasy S1 według normy PN-EN 14450. Oczywiście, kto chce, może w takich urządzeniach przechowywać broń, ale jest to dobrowolne. Innymi słowy żaden przepis prawa nie wprowadza obowiązku stosowania szaf takich czy innych. Broń można przechowywać w każdy możliwy sposób, jednak zawsze w taki, aby uniemożliwić dostęp do broni i amunicji osobom trzecim. Po drugie, kto chce, może, ale nie musi, zachować okres przejściowy i w terminie 5 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia z dnia 16 września 2014 r. MSWiA w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji, dostosować aktualny sposób przechowywania broni do opisanego w rozporządzeniu^[17]. W poparciu swojej argumentacji autor powołuje się na wyrok WSA w Krakowie z dnia 23 sierpnia 2012 r. w którym wskazano, że:

w świetle przepisów ustawy opracowywane przez Komitety Techniczne PN nie pełnią roli przepisów prawa, a ich stosowanie jest dobrowolne. Nadanie im takiego waloru wymaga regulacji szczególnej, zawartej w przepisie rangi ustawowej, natomiast przywołanie PN w rozporządzeniu nie skutkuje nałożeniem obowiązku ich stosowania. Akt niższego rzędu nie może zmienić postanowień aktu wyższego rzędu, jakim jest ustawa o normalizacji^[18].

Mając na uwadze powyższe argumenty, poseł na Sejm Paweł Sajak złożył 4 sierpnia 2015 r. interpelację w sprawie wymogów dotyczących urządzeń do przechowywania broni i amunicji:

czy wobec faktu obowiązywania art. 5 ust 3 ustawy z dnia 12.09.2002 r. o normalizacji, stosowanie normy PN-EN 14450, jakiej mają odpowiadać urządzenia do przechowywania broni i amunicji, jest obowiązkowe czy dobrowolne?^[19].

¹⁷ Andrzej Turczyn, *Przechowywanie broni w szafach S1 jest dobrowolne*. <https://trybun.org.pl/2015/06/16/przechowywanie-broni-w-szafach-s1-jest-dobrowolne/>.

¹⁸ Wyrok WSA w Krakowie z dnia 23 lipca 2012 r., II SA/Kr 745/12, LEX nr 1228983.

¹⁹ Interpelacja nr 34084 w sprawie urządzeń do przechowywania broni i amunicji, 4 sierpnia 2015 r. <https://www.sejm.gov.pl/Sejm7.nsf/InterpelacjaTresc.xsp?key=oF51A7Eo&view=5>.

Odpowiedzi udzielił 16 września 2015 r. sekretarz stanu MSW Grzegorz Karpiński, przy czym należy już w tym miejscu wskazać, że jest to odpowiedź negatywna. W konkluzji sekretarz stanu MSW stwierdził, że oczywiście,

tak jak podkreślono w interpelacji, zgodnie z art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 12.09.2002 r. o normalizacji [...], stosowanie PN jest dobrowolne. Jednak wyjątek od powyższej zasady przewiduje art. 5 ust. 4 ww. ustawy, w którym wskazano, że PN mogą być powoływane w przepisach prawnych po ich opublikowaniu w języku polskim. Istotne pozostaje, że przywołana regulacja odnosi się do „przepisów prawnych”, przez które można rozumieć zarówno przepisy ustawowe, jak i zawarte w rozporządzeniach. Ustawa o normalizacji nie określa, że odstępstwo od zasady dobrowolności stosowania PN może zostać ustanowione jedynie w ustawie. Analizowane unormowania wydają się tym samym w opisanym zakresie nie budzić wątpliwości formalno-prawnych. W związku z powyższym, posiadacze pozwoleń na broń są zobowiązani do przechowywania broni i amunicji w urządzeniach spełniających, określone w rozporządzeniu, wymagania odnoszące się do PN^[20].

Należy zaznaczyć, że *a contrario*, w odniesieniu do przytoczonego wyroku WSA w Krakowie, sekretarz stanu MSW powołał się na wyrok NSA w Warszawie z dnia 6 maja 2008 r. w którym m.in. stwierdzono: „sąd pierwszej instancji oddalając skargę prawidłowo uznał, że nie można skutecznie organom administracji postawić zarzutu naruszenia prawa przez odwołanie się do PN, która w sposób optymalny zapewnia realizację spoczywającego na pracodawcy obowiązku”^[21]. Następnie przywołał także postanowienie NSA z dnia 8 stycznia 2014 r., w którym podniesiono, że „wbrew sugestii zawartej w skardze kasacyjnej, okoliczność, że PN-B-02867 została powołana w przepisach rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12.04.2002 r. nie sprawia, że to ta norma jest (a w zasadzie może być) źródłem obowiązków skarżącej spółki. Norma wskazuje jedynie pewne wymogi techniczne, zaś obowiązek ich uwzględnienia nie wynika z samej PN, lecz z przepisów rozporządzenia”^[22]. Wreszcie wskazał na

²⁰ Odpowiedź na interpelację nr 34084 w sprawie urzędzeń do przechowywania broni i amunicji, 18 września 2015 r. <https://www.sejm.gov.pl/Sejm7.nsf/InterpelacjaTresc.xsp?key=65F39E1D&view=5>; Andrzej Turczyn, *MSW odpowiada w sprawie Polskich Norm*. <https://trybun.org.pl/2015/09/21/msw-odpowiada-w-sprawie-polskich-norm/>.

²¹ Wyrok NSA z dnia 6 maja 2008 r., I OSK 785/07, LEX nr 471497.

²² Postanowienie NSA z dnia 8 stycznia 2014 r., II GSK 2311/13, LEX nr 1426690.

wyrok NSA z dnia 4 września 2014 r., który stwierdza się, że: „opracowywane przez Komitety Techniczne PN nie są przepisami prawa. Nadanie im takiego waloru wymaga regulacji szczególnej”^[23]. Mając powyższe na uwadze, zarówno w kwestii rozbieżnych interpretacji prawnych dotyczących obowiązującego rozporządzenia z 26 maja 2014 r., jak również rozbieżnego orzecznictwa sądów administracyjnych w tym przedmiocie, już sam ten fakt domaga się weryfikacji przedmiotowego aktu prawnego w celu usunięcia tak licznych wątpliwości.

3 | Polska normalizacja szaf do przechowywania broni a normy międzynarodowe

Pozostawiając na moment kwestię wątpliwej mocy prawnej samego rozporządzenia z 26 sierpnia 2014 r., do której wrócimy w konkluzji, warto nieco uwagi poświęcić także materii przepisów prawnych w nim zawartych. We wspomnianym już wielokrotnie rozporządzeniu prawodawca postanowił, że

podmioty posiadające broń i amunicję oraz osoby cywilne posiadające broń i amunicję na podstawie pozwolenia, o którym mowa w art. 10 ust. 4 ustawy [dotyczy u.b.a – przypis autora], które uzyskały pozwolenie na broń wydane przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, dostosują sposób przechowywania broni i amunicji do wymogów, o których mowa w § 3–6: 1) w terminie 5 lat od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia; 2) z dniem uzyskania nowego pozwolenia na broń – w przypadku uzyskania nowego pozwolenia na broń wydanego po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia^[24].

Mieliśmy zatem (celowo używam czasu przeszłego, gdyż od 10 września 2019 r. mamy już jednolity stan faktyczny) do czynienia z dwoma rodzajami sytuacji dostosowania się do stawianych wymogów. Pierwsza dotyczyła osób, które weszły w posiadanie pozwolenia na broń przed dniem 10 września 2014 r., czyli przed terminem wejścia przedmiotowego rozporządzenia

²³ Wyrok NSA z dnia 4 września 2014 r., II OSK 538/13, LEX nr 1664482.

²⁴ Rozporządzenie z 26 sierpnia 2014 r., § 12, pkt. 1–2.

w życie po upływie czternastodniowego, przewidzianego w § 14 *vacatio legis*. Według stanowiska Komendy Głównej Policji z 26 listopada 2014 r.^[25] dotyczyło to także osób, które dokonywały przerejestrowania broni z jednego celu na drugi, jak również tych, które posiadały broń na podstawie pozwolenia wydanego przed wejściem w życie przywołanego rozporządzenia, a uzyskały prawo do kolejnych jednostek w wyniku zmiany decyzji administracyjnej w trybie art. 155 k.p.a. Biorąc pod uwagę pięcioletni okres przewidziany w § 12, pkt. 1, ostatnim możliwym dniem na zachowywanie starych przepisów dotyczących przechowywania broni był dzień 9 września 2019 r. Następnego dnia bowiem straciło moc rozporządzenie MSWiA z dnia 3 kwietnia 2000 r. w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji^[26]. Druga sytuacja odnosiła się do osób, które otrzymały pozwolenie na broń po 10 września 2014 r. oraz osób, które po tej dacie uzyskały kolejne pozwolenie na broń. Pomijając kwestię tego, że powyższa regulacja wykreowała dwa odrębne stany faktyczne w odniesieniu do jednej grupy osób cywilnych posiadających broń, warto wskazać na pewne wątpliwości, które przedmiotowe rozporządzenie wprowadziło w odniesieniu do szaf już posiadanych przez wyżej wskazane osoby. Nie od dziś bowiem wiadomo, że podobnie jak broń i amunicja będąca w posiadaniu osób fizycznych w Polsce w ogromnej większości została wyprodukowana poza granicami kraju, tak też rzecz ma się z szafami zakupionymi za granicą, które to nie są klasyfikowane normą PN-EN-14450, lecz normalizowane w inny sposób, właściwy dla regulacji prawnych poszczególnych państw. Rozporządzenie tej kwestii nie reguluje. Sprawa komplikuje się jeszcze bardziej, gdyż kwestia zakupu szaf z zagranicy może objąć zakup zarówno w krajach Unii Europejskiej, jak i poza jej porządkiem prawnym. W pierwszym przypadku sprawa jest nieco mniej problematyczna, bowiem normy zawierające w swoim oznaczeniu „-EN-” przenoszą odpowiednią normę europejską, która jest normą o tym samym oznaczeniu cyfrowym. Różnica występuje wyłącznie w innym oznaczeniu literowym kraju, w którym dokonano normalizacji (przykładowo w Polsce są to litery „-PN-”). Tak więc w przypadku szaf zakupionych w krajach Unii Europejskiej można przyjąć, że w zasadzie są zgodne z wymogami

²⁵ Komenda Główna Policji, *Stanowisko KGP w sprawie obowiązku zmiany szafy na broń* (Warszawa: KGP, 2014), ES-4272/4032/14/AR.

²⁶ Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 3 kwietnia 2000 r. w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji (Dz. U. Nr 27, poz. 343).

przyjętymi na podstawie naszych krajowych przepisów^[27]. Na to wskazywałaby przynajmniej logika. Obiektywnie należy jednak stwierdzić, że odnosząc literalnie zapisy norm innych państw Unii Europejskiej do rozporządzenia z 26 sierpnia 2014 r. będzie występować pewna niezgodność, której konsekwencje i wyjaśnienie pozostaną w gestii organu policji dokonującego kontroli przechowywania broni, pozostawiając im pewien luz decyzyjny, a w przypadku sprzecznych interpretacji pomiędzy organem a obywatelem może nawet w gestii orzeczenia sądu administracyjnego. Sprawa bardziej komplikuje się natomiast w drugim przypadku, czyli szaf nabytych poza porządkiem prawnym Unii Europejskiej. W tej sytuacji – choć rozporządzenie nie odnosi się również do tego stanu faktycznego – konieczne wydaje się certyfikowanie takich urządzeń oraz wszystkich szaf starszej generacji nieposiadających wymaganego oznaczenia. Wymóg co do nich został zawarty w § 7 rozporządzenia z 26 sierpnia 2014 r.: powinny posiadać one deklarację zgodności z odpowiednimi PN lub certyfikaty zgodności z odpowiednimi PN, wydane przez jednostkę certyfikującą akredytowaną przez Polskie Centrum Akredytacji. Takie rozwiązanie można interpretować w trójnasób. Z jednej strony generuje to bowiem u obywateli dodatkowe koszty w postaci uzyskania certyfikatu, z drugiej jednak można zabieg prawodawcy rozumieć wręcz przeciwnie: jako ochronę obywatela przed zbędnymi kosztami związanymi z zakupem nowej certyfikowanej szafy. Natomiast z trzeciej jeszcze strony trzeba widzieć w tym wymóg niezgodny legislacyjnie z aktami prawnymi wyższego rzędu.

4 | Jakie rodzaje broni należy przechowywać w szafach klasy S1?

Wątpliwości legislacyjne, a w konsekwencji także problemy natury prawnej i faktycznej dla fizycznych posiadaczy broni, w płaszczyźnie poruszanego zagadnienia nie wyczerpują się tylko w powyżej przywołanych sytuacjach faktycznych. Dyskutowaną kwestią pozostaje także próba odpowiedzi na pytanie, czy zasady zawarte w rozporządzeniu z 26 sierpnia 2014 r. dotyczą każdej broni, o której traktuje u.b.a, czy tylko tej, na którą wydawane są

²⁷ Majo, „Przechowywanie broni – co trzeba wiedzieć?”, 89.

pozwolenia w drodze decyzji administracyjnej? Przedmiotowe rozporządzenie posiada w tym aspekcie *lacuna legis* i nie określa *explicite* typów broni, do których powinny mieć zastosowanie zawarte w nim regulacje i normy. W kontekście przechowywania broni jedynie u.b.a stosuje pojęcie „broń”, które zakresowo jest bardzo szerokie^[28]. Ustawodawca w art. 4 u.b.a pod pojęciem broni rozumie:

1. broń palną: bojową, myśliwską, sportową, gazową, alarmową i sygnałową;
2. broń pneumatyczną;
3. miotacze gazu obezwładniającego;
4. narzędzia i urządzenia, których używanie może zagrażać życiu lub zdrowiu:
  - a. broń białą w postaci: ostrzy ukrytych w przedmiotach niemających wyglądu broni, kastetów i nunczaków, pałek posiadających zakończenie z ciężkiego i twardego materiału lub zawierających wkładki z takiego materiału, pałek wykonanych z drewna lub innego ciężkiego i twardego materiału, imitujących kij bejsbolowy;
  - b. broń cięciwową w postaci kusz oraz
  - c. przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej (art. 4, ust. 1, pkt. 1-4 u.b.a.).

Joanna Majo stoi na stanowisku, że biorąc pod uwagę § 1, pkt. 2 rozporządzenia z 26 sierpnia 2014 r., MSWiA określił szczegółowe zasady i warunki przechowywania broni i amunicji dla osób posiadających broń i amunicję do niej wyłącznie na podstawie pozwolenia, o którym mowa w art. 10 ust. 4 ustawy. Zatem – zdaniem przywołanej autorki – przechowywanie broni, na którą nie jest wymagane pozwolenie zgodnie z art. 11 u.b.a., może odbywać się w dowolny sposób, z zastrzeżeniem jednak zapewnienia jej bezpiecznych warunków przechowywania^[29], czyli takich, które uniemożliwią dostęp do niej osób nieuprawnionych zgodnie z wymaganiami ustawodawcy zawartymi w art. 32, ust. 1 u.b.a. Taka broń również nie powiększa liczby posiadanych egzemplarzy mogących stanowić przesłankę do

²⁸ Joanna Majo, „Przechowywanie broni – uzupełnienie” *Strzał.pl pro libertate*, 1 (2021): 78.

²⁹ Ibidem, 78.

zastosowania wymogu magazynu broni, o którym w § 5, ust. 2 rozporządzenia z 26 sierpnia 2014 r. W tym kontekście wydaje się słuszna uwaga, że wyszczególnienie *explicite* w rozporządzeniu z 26 sierpnia 2014 r. konkretnych rodzajów broni podlegających wskazanym sposobom przechowywania ze względu na naturę aktu prawnego, jakim jest rozporządzenie czy chociażby wskazanie konkretnych komponentów z szerokiej definicji broni w u.b.a., rozwiązałyby sygnalizowane wątpliwości.

5 | Wymogi zabezpieczenia broni przed osobami nieuprawnionymi, a możliwe realne sytuacje faktyczne

Nie ulega wątpliwości, iż zamiarem ustawodawcy wyrażonym w art. 32, ust. 1 u.b.a., jak i MSWiA wprowadzającego akt wykonawczy w postaci rzeczowego rozporządzenia, było zabezpieczenie posiadanej przez osoby fizyczne broni w taki sposób, aby uniemożliwić dostęp do niej osobom nieuprawnionym^[30]. Pomijając w tym aspekcie kwestie cywilno-prawne utraty lub zniszczenia broni przez szeroko rozumiany dostęp do niej przez osoby nieuprawnione, które nie leżą w zakresie prewencji państwa, lecz wyłącznie w gestii właściciela broni, należy zaznaczyć, że ani u.b.a, ani rozporządzenie z 26 sierpnia 2014 r. nie definiują pojęcia „osoba nieuprawniona”. Wydaje się jednak, że należy pod tym terminem rozumieć te wszystkie osoby, które z prawnego punktu widzenia nie powinny mieć kontaktu z bronią i amunicją, tzn. nie posiadają ku temu żadnych uprawnień określonych w u.b.a., np.: nie dysponują pozwoleniem na broń, kartą rejestracyjną broni pozbawionej cech użytkowych, kartą rejestracyjną broni pneumatycznej, świadectwem broni, dopuszczeniem do posiadania broni itp.^[31]

³⁰ Bartosz Nowakowski, „Administracyjne cofnięcie pozwolenia na broń. Polemika na kanwie przypadków regulowanych art. 18 ustawy o broni i amunicji” *Roczniki Administracji i Prawa*, z. spec. 19 (2019): 194–195; Bartosz Nowakowski, „Administrative Seizure of Firearms. Legislative Policy of the State in Relation to Citizens Legally Possessing Firearms” *Roczniki Administracji i Prawa*, z. 1 (2020): 183–199.

³¹ Cezary Kąkol, *Ustawa o broni i amunicji. Komentarz* (Warszawa: Wolters Kluwer, 2021), 254; Bolesław Kurzępa, *Ustawa o broni i amunicji. Komentarz* (Warszawa: C.H. Beck, 2021), 264.

Co więcej, zdaniem Joanny Majo w regulacji tej chodzi o konkretny rodzaj broni. Przywołana autorka stoi na słusznym – moim zdaniem – stanowisku, że przewidziany w ustawie system reglamentacji dostępu do broni jest co do zasady uzależniony nie tylko od strony podmiotowej (warunków, które posiadacz musi spełnić), ale zawsze jest w nim też mowa o samej broni jako takiej, do której przyznaje się dostęp lub tego dostępu się odmawia^[32]. Dyskusyjny zatem pozostaje wymóg wprowadzony rozporządzeniem MSWiA, nakazujący przechowywanie broni w szafach posiadających klasę S1^[33]. Przy czym, jak podkreśla Bartosz Bacia, przepis § 5 ust. 1 analizowanego rozporządzenia należy rozumieć jako określenie minimalnego poziomu wymagań dla szaf na broń^[34]. Wymagany bowiem zakres zabezpieczeń określony przywołaną klasą S1 i klasyfikowany normą PN-EN-14450 jest niewspółmiernie zawyżony w stosunku do możliwych, realnych stanów faktycznych nielegalnego dostępu do niej. Akt wykonawczy do ustawy podnosi zatem wymogi ponad poziom określony w ustawie. Bez wątpliwości zwykły sejf z atestowanym zamkiem byłby wystarczający, aby zadośćuczynić wymogom ustawowym^[35] zawartym w art. 32, ust. 1 u.b.a. Zwraca na to uwagę także Rafał Mikowski, wskazując, że w środowisku osób posiadających pozwolenie na broń zgodnie wyrażane są opinie, iż podnoszenie klasy zabezpieczeń dla szaf czy sejfów do przechowywania broni, które znajdują się w domach czy mieszkaniach prywatnych, niekoniecznie musi zwiększać bezpieczeństwo przechowywanej broni. Należałoby się zastanowić raczej nad tym, w jakim celu, a właściwie przed kim chronimy broń palną, czy też: komu i jak należy utrudnić dostęp do broni. Osobą nieuprawnioną jest zarówno domownik (nieposiadający pozwolenia na broń np.: mąż, żona, matka, dziecko), jak i włamywacz, który przychodzi celowo po naszą broń. O ile domownikowi uniemożliwimy wejście w posiadanie broni poprzez porządne zamknięcie szafy z bronią (choćby na zwykłą kłódkę czy zamek, a najlepiej na zamek szyfrowy, ponieważ nie ma wtedy wątpliwości, gdzie znajduje się klucz i w czyim jest posiadaniu w danym momencie), o tyle włamywaczowi co najwyżej utrudnimy sforsowanie zabezpieczeń. Jak powszechnie wiadomo, złamanie każdych zabezpieczeń jest tylko kwestią czasu. Wydaje się, że skoro włamywacz poradził sobie (pod nieobecność właściciela) z zabezpieczeniami mieszkania czy domu,

³² Majo, „Przechowywanie broni – uzupełnienie”, 79.

³³ Rozporządzenie z 26 sierpnia 2014, § 2.

³⁴ Bacia, *Prawo dostępu do broni*, 105.

³⁵ Majo, „Przechowywanie broni – co trzeba wiedzieć?”, 90.

to klasa zabezpieczeń S1 szafy na broń nie sprawi mu żadnego kłopotu. Bezpieczeństwo przechowywania broni palnej w domu powinno wykluczyć przypadkowe wejście w posiadanie tej broni przez domownika, szczególnie przez dzieci, ponieważ taka sytuacja wydaje się najbardziej prawdopodobna i szczególnie niebezpieczna^[36] i z płaszczyzny faktycznej najczęściej ma miejsce. Dlatego należy zastanowić się przede wszystkim, czy zadość wymogom ustawowym spełni rzeczywiste posiadanie określonej szafy, do której klucz zawiśnie w miejscu ogólnie dostępnym dla osób nieuprawnionych? Czy w ten sposób treść rozporządzenia nie pozostanie jedynie teorią ubraną w mądrze brzmiące słowa?

Na konieczność zawyżenia powyższych norm nie wskazują także żadne statystyki i badania w tym zakresie. Tym samym w przedmiotowej kwestii można byłoby obniżyć próg stawianych w rozporządzeniu wymogów co do klas i zabezpieczeń (S1), a nawet wyłączyć je z rozporządzenia z 26 sierpnia 2014 r., i pozostawić na poziomie ustawowym, konkretnie określającym sposób zabezpieczenia broni przed osobami nieuprawnionymi. Tym samym przepisom wykonawczym w postaci rozporządzenia poddana zostałaby jedynie kwestia magazynu broni, którego pojęcie również pozostaje wątpliwe, a przynajmniej dyskusyjne, a w praktyce nasuwające również zróżnicowane interpretacje, które nie powinny mieć miejsca w przestrzeni prawnej państwa demokratycznego.

6 | Magazyn broni a ilość sztuk posiadanej broni

Jak zostało to już wyżej zasygnalizowane, rozporządzenie z 26 sierpnia 2014 r. wymaga, aby osoby posiadające „broń w liczbie powyżej 50 egzemplarzy i amunicję do niej przechowywały ją w pomieszczeniu wyposażonym dodatkowo w zabezpieczenia określone w § 4 ust. 1 pkt 1–4”, czyli magazynie broni^[37]. Kluczowym w zrozumieniu tej błędnie interpretowanej kwestii pozostaje termin „pomieszczenie”, które z racji nagromadzenia

³⁶ Rafał Mikowski, „Kilka uwag o podstawach prawnych ograniczeń dostępu do broni palnej w Polsce” *Przegląd Prawa i Administracji*, t. CXV (2018): 168; Rafał Mikowski, „Bezpieczeństwo fizyczne broni palnej przechowywanej w warunkach gospodarstwa domowego” *Przegląd Prawa i Administracji*, t. CXXXV (2023): 233.

³⁷ Rozporządzenie z 26 sierpnia 2014, § 5, ust. 2.

w jednym miejscu takiej ilości broni i po spełnieniu innych dodatkowych wymogów staje się magazynem broni. *A contrario*, jeżeli posiadacz takiej ilości broni przechowuje ją w kilku innych, różnych miejscach, w każdym z nich w liczbie poniżej 50 sztuk, nie wchodzi w zakres normy § 5, ust. 2, rozporządzenia z 26 sierpnia 2014 r. Ma to o tyle znaczenie, że zarówno w przestrzeni prawnej, w tym szczególnie w u.b.a., jak i w analizowanym rozporządzeniu nie ma legalnej definicji „pomieszczenia”. Odnosząc się zatem do definicji słownikowej w przypadku niedookreślenia przepisów prawnych, należy przyjąć, że „pomieszczenie to wydzielona część budynku, izba, mogąca pomieścić kogoś lub coś, lokum”^[38]. W analogiczny sposób ujmują to Stanisław Hoc i Rafał Miłkowski. Pierwszy z wymienionych autorów dodatkowo powołując się na § 4 rozporządzenia z 26 sierpnia 2014 r. konstatuje, że magazyn broni to oddzielne pomieszczenie w budynku o konstrukcji niepalnej, wydzielone ścianami murowanymi^[39]. Pomieszczeniem nie jest zatem mieszkanie, a tym bardziej dom, które pojęciowo są szersze. Może nim być np.: pokój czy garaż. Logicznym jest zatem wniosek, że przechowywanie w tym samym budynku, np. w domu, jednak w różnych pomieszczeniach (pokojach), przez tego samego posiadacza broni palnej w ilości przekraczającej 50 sztuk, nie będzie skutkowało naruszeniem przepisów rozporządzenia z 26 sierpnia 2014 r. Dlatego też za nadinterpretację należy uznać stanowisko, że wymogi rozporządzenia dotyczą przechowywania broni przez osobę w liczbie ponad 50 sztuk, niezależnie od tego, w ilu miejscach osoba je fizycznie przechowuje^[40]. Stanowisko takie jest lansowane m.in. przez niektóre wydziały postępowania administracyjnych Policji, KGP, jak i sądy administracyjne czego, przykładem może być wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 kwietnia 2021 r.^[41] Takie rozumowanie zdaje się skupiać uwagę regulacji nie tyle na ilości sztuk broni i bezpieczeństwie ich przechowywania, ile na osobie będącej jej posiadaczem. Co więcej, kłóciłoby się ono z sytuacją, gdy np. oboje małżonkowie, zamieszkujący to samo mieszkanie i posiadający legalnie po 30 sztuk broni (każdy z nich), przechowywaliby je w tym samym pomieszczeniu. Według przywołanej, wadliwej nadinterpretacji, nie byłiby oni zobligowani do przechowywania

³⁸ Słownik Języka Polskiego, t. II (Warszawa: PWN, 1979), 794.

³⁹ Stanisław Hoc, Jerzy Paśnik i Przemysław Szustakiewicz, *Ustawa o broni i amunicji. Komentarz* (Warszawa: C.H. Beck, 2020), 139; Mikowski, „Bezpieczeństwo fizyczne broni palnej”, 227.

⁴⁰ Majo, „Przechowywanie broni – co trzeba wiedzieć?”, 90.

⁴¹ Wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 kwietnia 2021 r., II SA/Wa 1705/20, LEX nr 3157024.

broni w magazynie broni. Tymczasem jest zgoła odmiennie, rozporządzenie z 26 sierpnia 2014 r., prawidłowo interpretowane, zobowiązuje ich do tego, mimo iż posiadane przez każdego z nich pozwolenie opiewa „tylko” na 30 sztuk broni palnej. A zatem nie ilość określonych sztuk broni w pozwoleniu i realnie posiadanych, ale faktyczny sposób ich nagromadzenia w jednym pomieszczeniu definiuje wymogi zawarte w akcie wykonawczym.

7 | Wnioski i propozycje *de lege ferenda*

Biorąc pod uwagę powyższe spostrzeżenia jako pilne i konieczne, *de lege ferenda* wydaje się w pierwszej kolejności zbadanie statusu prawnego normy technicznej wprowadzonej drogą rozporządzenia z 26 sierpnia 2014 r., w szczególności w odniesieniu do art. 87 ust. 1 Konstytucji RP, powiazania przedmiotowego rozporządzenia z regułą kolizyjną *lex superior derogat legi inferiori* oraz stanowiskiem PKN z dnia 28 października 2010 r. Wydaje się to zasadne nawet pomimo dominującego stanowiska sądów administracyjnych w zakresie interpretacji zawartego w wyżej wymienionym rozporządzeniu odesłania do normy PN-EN-14450. Konsekwentnie zatem należałoby wypracować jednolitą linię orzeczniczą sądów administracyjnych w odniesieniu do obowiązywalności stosowania normy PN-EN-14450 wprowadzanych na drodze rozporządzeń. Zatrzymując się jeszcze przy normie PN-EN-14450, koniecznym wydaje się wyeliminowanie *lacuna legis* oraz ujednoczenie na poziomie legislacyjnym zależności krajowej normalizacji szaf do przechowywania broni z normami międzynarodowymi. W przedmiocie zasygnalizowanych braków regulacji prawnych dostrzega się również pilną potrzebę wyszczególnienia *explicite* konkretnych rodzajów broni podlegających wskazanym sposobom przechowywania ze względu na naturę aktu prawnego, jakim jest rozporządzenie, czy chociażby poprzez wskazanie konkretnych komponentów z szerokiej definicji broni w u.b.a. Wartym rozważenia – najlepiej w oparciu o przeprowadzone badania na poziomie społecznym i instytucjonalno-administracyjnym – pozostaje obniżenie zawyżonego zakresu zabezpieczeń określonych klasą S1 i klasyfikowanych normą PN-EN-14450 w stosunku do możliwych, realnych stanów faktycznych nielegalnego dostępu do niej, a nawet wyłączenie z rozporządzenia z 26 sierpnia 2014 r. i pozostawienie na poziomie ustawowym. Wreszcie w kwestii rozwiania zróżnicowania

interpretacyjnego i powiązanych z tym wątpliwości, ustawodawca, mając na uwadze zasadę *omnis definitio in iure periculosa est*, powinien precyzyjnie dookreślić pojęcie „pomieszczenie” w odniesieniu do sposobu przechowywania broni w ilości wymaganej dla magazynu broni oraz wskazać *explicite* w odniesieniu do jakiego stanu definiuje się wymogi zawarte w akcie wykonawczym: prawnego, czyli ilość sztuk broni określonych w pozwoleniu; faktycznego, czyli realnie posiadanych sztuk broni; czy wreszcie lokalowego, a mianowicie sposobu ich nagromadzenia w jednym pomieszczeniu.

Bibliografia

- Bacia Bartosz, *Prawo dostępu do broni palnej*, Warszawa: Oikos, 2018.
- Giernakowski Hubert, Majo Joanna, „Nowa ustawa o broni i amunicji – co przyniosłaby dla posiadaczy broni?” *Strzał.pl pro libertate*, 7–8 (2022): 6–10.
- Hoc Stanisław, Jerzy Paśnik, Przemysław Szustakiewicz, *Ustawa o broni i amunicji. Komentarz*. Warszawa: C.H. Beck, 2020.
- Kąkol Cezary, *Ustawa o broni i amunicji. Komentarz*. Warszawa: Wolters Kluwer, 2021.
- Kurzępa Bolesław, *Ustawa o broni i amunicji. Komentarz*. Warszawa: C.H. Beck, 2021.
- Lewandowski Jarosław, „O co chodzi w sprawie ustawy?” *Strzał.pl pro libertate*, 5 (2022): 6–9.
- Majo Joanna, „Kontrola przechowywania broni posiadanej przez osoby fizyczne” *Strzał.pl pro libertate*, 12 (2021): 82–84.
- Majo Joanna, „Przechowywanie broni – co trzeba koniecznie wiedzieć?” *Strzał.pl pro libertate*, 4 (2018): 88–90.
- Majo Joanna, „Przechowywanie broni – uzupełnienie” *Strzał.pl pro libertate*, 1 (2021): 78–79.
- Mikowski Rafał, „Bezpieczeństwo fizyczne broni palnej przechowywanej w warunkach gospodarstwa domowego” *Przegląd Prawa i Administracji*, t. CXXXV (2023): 223–234.
- Mikowski Rafał, „Kilka uwag o podstawach prawnych ograniczeń dostępu do broni palnej w Polsce” *Przegląd Prawa i Administracji*, t. CXV (2018): 163–174.
- Nowakowski Bartosz, „Administracyjne cofnięcie pozwolenia na broń. Polemika na kanwie przypadków regulowanych art. 18 ustawy o broni i amunicji” *Roczniki Administracji i Prawa*, z. spec.19 (2019): 185–202.

Nowakowski Bartosz, „Administrative Seizure of Firearms. Legislative Policy of the State in Relation to Citizens Legally Possessing Firearms” *Roczniki Administracji i Prawa*, z. 1 (2020): 183–199.

Nowakowski Bartosz, „Polityka państwa dotycząca dostępu osób cywilnych do broni w kontekście wojny na Ukrainie i pandemii Covid-19” *Prawo i Więź*, nr 3 (50) (2024): 449–468.

Słownik Języka Polskiego, t. II. Warszawa: PWN, 1979.

Turczyn Andrzej, *Do Sejmu wpłynął projekt ustawy o broni i amunicji – to projekt dobrych przepisów*. <https://trybun.org.pl/2022/03/26/do-sejmu-wplynal-projekt-ustawy-o-broni-i-amunicji-to-projekt-dobrych-przepisow/>.

Turczyn Andrzej, *MSW odpowiada w sprawie Polskich Norm*. <https://trybun.org.pl/2015/09/21/msw-odpowiada-w-sprawie-polskich-norm/>.

Turczyn Andrzej, *Projekt ustawy o broni i amunicji jaki ma wkrótce się znaleźć w Sejmie, wymaga istotnych poprawek*. <https://trybun.org.pl/2022/03/01/projekt-ustawy-o-broni-i-amunicji-jaki-ma-wkrotce-sie-znalezc-w-sejmie-wymaga-istotnych-poprawek/>.

Turczyn Andrzej, *Przechowywanie broni w szafach S1 jest dobrowolne*. <https://trybun.org.pl/2015/06/16/przechowywanie-broni-w-szafach-s1-jest-dobrowolne/>.

Turczyn Andrzej, *Republikanie złożyli w Sejmie projekt ustawy o broni i amunicji – to bardzo dobry projekt*. <https://trybun.org.pl/2022/04/13/republikanie-zlozyli-w-sejmie-projekt-ustawy-o-broni-i-amunicji-to-bardzo-dobry-projekt/>.

Turczyn Andrzej, *W Sejmie trzeci projekt zmiany ustawy o broni i amunicji*. <https://trybun.org.pl/2022/07/20/w-sejmie-trzeci-projekt-zmiany-ustawy-o-broni-i-amunicji/>.

